

REPUBLIKA HRVATSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B

Broj: II Kž 123/2020-4

REPUBLIKA HRVATSKA
R J E Š E N J E

Vrhovni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca dr. sc. Zdenka Konjića kao predsjednika vijeća te Perice Rosandića i Ane Garačić kao članova vijeća, uz sudjelovanje više sudske savjetnice Damire Delost kao zapisničarke, u kaznenom predmetu protiv optužene S. S., zbog kaznenog djela iz članka 110. Kaznenog zakona („Narodne novine“ broj 125/11., 144/12., 56/15., 61/15. - ispravak, 101/17. i 118/18. - dalje: KZ/11.), odlučujući o žalbi optuženice podnesenoj protiv rješenja Županijskog suda u Varaždinu od 6. ožujka 2020. broj Kv I-14/2020-6 (K-20/2019), o produljenju istražnog zatvora u tijeku postupka nakon podignute optužnice, u sjednici održanoj 20. ožujka 2020.,

r i j e š i o j e:

Odbija se žalba optužene S. S. kao neosnovana.

Obrazloženje

Prvostupanjskim rješenjem Županijskog suda u Varaždinu u tijeku postupka nakon podignute optužnice protiv optužene S. S. zbog počinjenja kaznenog djela ubojstva iz članka 110. KZ/11., na temelju članka 131. stavka 3. Zakona o kaznenom postupku („Narodne novine“ broj 152/08., 76/09., 80/11., 121/11. - pročišćeni tekst, 91/12. - Odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 143/12., 56/13., 145/13., 152/14., 70/17. i 126/19. - dalje: ZKP/08.), produljen je istražni zatvor protiv optuženice iz zakonske osnove iz članka 123. stavka 1. točke 3. ZKP/08.

Protiv navedenog rješenja žalbu je podnijela optuženica po branitelju, odvjetniku K. G., zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka te pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, s prijedlogom Vrhovnom sudu Republike Hrvatske da prihvati žalbu, ukine pobijano rješenje „i pusti optuženu da se brani sa slobode“.

Žalba nije osnovana.

Protivno žalbenim navodima, prvostupanjski je sud za svoju odluku dao određene i dostatne razloge o odlučnim činjenicama. To se odnosi na razloge za postojanje osnovane sumnje i na one koji se odnose na nemogućnost zamjene istražnog zatvora blažim mjerama.

Zato se pobijano rješenje može ispitati pa nije počinjena bitna povreda odredaba kaznenog postupka iz članka 468. stavka 1. točke 11. ZKP/08. na koju žaliteljica očito upire.

Naime, prvostupanjski je sud određeno naveo dokaze koji na razini osnovane sumnje potvrđuju činjenične navode iz potvrđene optužnice. Time je prvostupanjski sud iznio dostatne razloge o ispunjenju opće pretpostavke za daljnju primjenu mjere istražnog zatvora protiv optuženice.

Optuženica neosnovano nastoji osporiti zaključak prvostupanjskog suda o postojanju osnovane sumnje iz članka 123. stavka 1. ZKP/08. ističući da se optužnica temelji na indicijama, da nema dokaza da bi pok. žrtva J. D. bila usmrćena tijekom ljeta 2000. Osporavajući zaključak o postojanju osnovane sumnje žaliteljice upire na iskaze svjedokinja Lj. F., policijske službenice i K. D. S., da je u kući stanovalo pet osoba, od kojih četiri punoljetne te da optuženica nikada nije prijavljena niti osuđena za bilo kakvo kazneno djelo s elementima nasilja. Upire na okolnost da je pok. M. D. prijetio D. S. likvidacijom nakon što je saznao da je ovaj angažirao vidovnjaka. Nadalje, ističe da na tijelu pok. žrtve J. D. kod obdukcije nisu identificirani nikakvi tragovi, a da je na desnom kažiprstu pok. žrtve nađena sijeda vlas koja nije zabilježena, izuzeta niti analizirana. Osim toga, ističe da je na čarapama kojima je bilo vezano tijelo pok. žrtve pronađen trag nepoznate muške osobe, a na čarapama kojima je omotana glava pok. žrtve tragovi majke optuženice K. D.

Navedeni prigovori u ovom stadiju postupka ne dovode u dvojbu pravilnost raščlambe prvostupanjskog suda o postojanju osnovane sumnje da je optuženica počinila kazneno djelo koje joj je stavljeno na teret. Prvostupanjski je sud pravilno uočio da u spisu postoje dokazi koji upućuju na postojanje osnovane sumnje te je o tome dao dostatne razloge. Konačnu analizu i ocjenu tih, ali i svih drugih dokaza, a potom i odluku o kaznenoj odgovornosti optuženice dat će raspravno vijeće tek nakon provedene rasprave.

Nadalje, postojanje iteracijske opasnosti na strani optuženice i nemogućnost zamjene istražnog zatvora blažim mjerama, prvostupanjski sud, unatoč njezinoj ranijoj neosuđivanosti i proteku 19 godina od počinjenja kaznenog djela za koje se osnovano sumnjiči, s pravom temelji na načinu počinjenja terećenog kaznenog djela te navedene okolnosti pravilno dovodi u vezu s nalazom i mišljenjem vještaka psihijatra.

Naime, optužena S. S. tereti se za kazneno djelo ubojstva počinjeno na štetu vlastite sestre. Osnovano je sumnjiva da joj je zadala najmanje pet snažnih udaraca tupotvrđim predmetom po lijevoj strani glave, od kojih je udaraca žrtva J. D. zadobila teške i po život opasne ozljede (između ostalog mnogostruki prijelom svoda i baze lubanje s ozljedom mozga) od kojih je odmah umrla.

Iako je u pravu žaliteljica kada tvrdi da vještak na raspravi nije mogao utvrditi u kojem se točno položaju nalazila žrtva pri zadavanju prvog udarca, nesporno je da kod nje nisu utvrđene obrambene ozljede. To upućuje na zaključak da se nalazila u pasivno fiksiranom, odmarajućem, spavajućem ili sličnom položaju. Ta činjenica nije neodlučna pri ocjeni postojanja iteracijske opasnosti, a to pravilno utvrđuje prvostupanjski sud, unatoč mišljenju vještaka da je svaki od udaraca mogao dovesti do izvjesnog poremećaja svijesti. Naime, izložene okolnosti ukazuju na visok stupanj kriminalne volje iskazan kroz odlučnost, upornost i bezosjećajnost u počinjenju terećenog djela počinjenog na štetu bliskog srodnika.

Pored iznijetog, činjenica je da je tijelo žrtve dugi niz godina bilo skriveno, a iz provedenih dokaza i dalje proizlazi da je optuženica više godina na drukčiji način prikazivala sudbinu žrtve, svoje sestre. Zato su neosnovani žalbeni navodi da nema nijednog dokaza da bi obmanjivala druge osobe informacijama da je njezina sestra živa i da je upravo ona 19 godina skrivala tijelo u zamrzivaču, a ne drugi član obitelji.

Nadalje, iz nalaza i mišljenja Klinike ..., Zavoda ... proizlazi da optuženica ima poremećaj ličnosti s dominacijom disocijalnih i narcističkih obilježja koji se kod nje očituju nižim pragom tolerancije, latentnom agresivnošću, mogućnošću pretjeranih emocionalnih i impulzivnih reakcija, manipulativnošću, nedostatkom odgovornosti i smanjenom kritičnosti.

Navedene okolnosti, u svojoj ukupnosti, unatoč mišljenju vještaka psihijatra da nema zakonske osnove za izricanjem sigurnosnih mjera, a prema ocjeni ovoga suda predstavljaju one osobite okolnosti koje upućuju na postojanje konkretne i razborito predvidive iteracijske opasnosti na strani optuženice. Žalbeni navodi ne dovode s uspjehom u sumnju pravilna utvrđenja prvostupanjskog suda da će se isključivo daljnjom primjenom mjere istražnog zatvora protiv optužene S. S. iz osnove u članku 123. stavku 1. točki 3. ZKP/08., kao krajnje i najstrože mjere, ostvariti njegova svrha i s uspjehom otkloniti opasnost od ponavljanja.

Stoga su neutemeljene žalbene tvrdnje da je prvostupanjski sud zanemario dinamiku promjena činjenica u razdoblju od 16. veljače 2019. kad je optuženica lišena slobode do 6. ožujka 2020. kad je donijeto pobijano rješenje jer upravo izložene okolnosti upućuju da je daljnja primjena mjere istražnog zatvora protiv optuženice razmjerna postizanju opravdanog cilja s obzirom na to da zahtjevi javnog interesa i očuvanja sigurnosti pretežu nad pravom optuženice na slobodu.

Ujedno su neprihvatljivi žalbeni navodi optuženice da se istražni zatvor pretvara u izdržavanje kazne. Na taj način ona upire na načelo razmjernosti. Međutim, prilikom ocjenjivanja eventualne povrede tog načela sud, u skladu s odredbom članka 122. stavka 2. ZKP/08., vodi računa o razmjeru između težine počinjenog kaznenog djela, kazne koja se prema podacima kojima raspolaže sud može očekivati u postupku i potrebe određivanja i trajanja istražnog zatvora. Polazeći od iznijetog, kao i odredbe iz članka 133. ZKP/08. o maksimalnom trajanju istražnog zatvora, dosadašnjim boravkom optuženice u istražnom zatvoru nije povrijeđeno načelo razmjernosti.

Slijedom navedenog, a budući da žalbenim navodima optuženice nije dovedena u pitanje pravilnost i zakonitost pobijanog rješenja niti su u istom ostvarene povrede na koje drugostupanjski sud u skladu s člankom 494. stavkom 4. ZKP/08. pazi po službenoj dužnosti, to je na temelju odredbe članka 494. stavka 3. točke 2. ZKP/08. odlučeno kao u izreci ovoga rješenja.

Zagreb, 20. ožujka 2020.

Predsjednik vijeća:
dr. sc. Zdenko Konjić, v. r.